

DESIRE®

Karen Boothová
Zakázané štěstí

 HARLEQUIN®
TM

KAREN BOOTHOVÁ

ZAKÁZANÉ ŠTĚSTÍ

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

ať se nám to líbí, nebo ne, podzim je neodvolatelně zde a s jeho nevyzpytatelným počasím přichází i příležitost v klidu spočinout s romantickou knihou.

V edici Desire Vám přináším tři romace, které se odehrávají ve vedení velkých firem, kde naši hrdinové čelí jak náročným pracovním výzvám, tak i nutnosti podívat se pravdě do očí v oblasti svého intimního a emočního života. A i když by nejednou dali přednost raději řešit právě pracovní problémy, naštěstí pochopí, že příležitost, kdy na jejich dveře zaklepe láska, není radno promrhat.

Věřím, že ve společnosti mých příběhů strávíte příjemný čas.

S láskou

Váš Harlequin

Karen Boothová

ZAKÁZANÉ ŠTĚSTÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Once Forbidden, Twice Tempted

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Karen Booth
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6821-9 (EPUB)

ISBN 978-83-276-6822-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-6823-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Největší radost v profesionálním životě Tary Sterlingové bylo sledovat, jak nadšení klienti podepisují smlouvu na nemovitost za několik milionů.

„Celá rodina je z toho domu nadšením bez sebe.“ Možná to byla pravda, ale nikdo z rodiny nepřišel koupit dokončit osobně. Bakerovi odjeli lyžovat do Aspenu a poslali za sebe právníčku, vybavenou plnou mocí. „Jsou vám moc vděční, že jste jim dům zprostředkovala za tak dobrou cenu.“

„To mě opravdu těší.“ Tara jen mávla rukou. „Je to moje práce.“

„A děláte ji skutečně moc dobře. Na tuhle nemovitost bylo přece tolik zájemců.“

Tara se usmála a pokývala hlavou. Uznání ji těšilo. I když jí ho nevyslovili přímo její klienti, stejně jí to udělalo radost. Tara pracovala opravdu velice pilně. Mezi realitními agenty v San Diegu se o ní povídalo, že dokáže snad i nemožné. Měla neuvěřitelný talent sehnat domy snů za dobrou cenu. Ostatní realitní agenti s ní neradi soupeřili. Šeptalo se o ní, že je *tvrdá*. Taře to připadalo nespravedlivé. Ona to viděla tak, že prostě nerada prohrávala. O tolik už v životě přišla: o maminku, když jí bylo pouhých devět, před sedmi lety se jí rozpadlo manželství, a loni ztratila milovaného tatínka.

Tátova smrt byla zvlášť těžká rána. Citlivě ji provedl dětstvím a dospíváním, byl jejím jediným pevným bodem. Jeho ztráta ji téměř zničila. Odešel už před

čtrnácti měsíci a jí ještě teď zněla v hlavě jedna z posledních věcí, které jí před smrtí řekl: *Neztrácej čas a buď šťastná.* Až do té chvíle si to neuvědomovala. *Nebyla šťastná.* Sice se každý den setkávala s novými lidmi, ale její soukromý svět byl čím dál menší. Víc známých, míň přátel, žádná láska. Většinou mužů její úspěch naháněl strach. Ona zase cítila zklamání nad jejich nedostatkem představitosti. Pokud měla ještě někdy v životě najít lásku, musel by to být odvážlivec s fantazií. Někdo, jako byl její bývalý manžel Johnathon Sterling. Byl to muž s vizí. Vášnivý a vzrušující. Jenže bohužel byl taky nestálý a dost rychle se začal nudit. Jejich manželství trvalo pouhé tři roky. První polovina byla úžasná. Během té druhé měla pocit, že nikdy nebude schopná splnit jeho očekávání. Tedy určitě ne jako žena.

A tak začala hledat naplnění v práci. Chvíli to dokonce i fungovalo. Vydělávala fůry peněz. Nechala si dům, ve kterém s Johnathonem žili, a dala ho celý přestavět. Skříň měla plné značkového oblečení a každý rok si na leasing pořídila nový Mercedes. Dělal, co mohla, aby celému světu ukázala, že ji rozvod nijak nepoznamenal. Potíž byla v tom, že šťastnější díky tomu nebyla. Nedošlo jí to, dokud neumřel táta.

„Pokud už ode mne nic víc nepotřebujete, půjdu.“ Právnička vstala a podala jí ruku přes stůl.

Tara se zvedla, aby se rozloučila, a vtom se jí rozsvítil displej telefonu. Volal Grant Singleton. Naštěstí měla vypnuté zvonění. Nechala hovor padnout do hlasové schránky. „Myslím, že už jsme se vším hotové.“

„Výborně. Bakerovi budou moc rádi. A stavitel už se nemůže dočkat, až se pustí do práce. To bude tedy dřina.“

Tara právničku doprovodila ke dveřím. „Takže se hned pustí do té kuchyně? Jak si pamatuju, nelíbil se jim kuchyňský ostrůvek a chtěli si pořídít pec na pizzu.“

„Ale kdepak. Vezmou to úplně z gruntu.“

„Celou kuchyň?“

„Celý dům.“

Ach.

„Zbourají ho a postaví nový,“ pokračovala právnička. „Řekli si, že nemá smysl to celé předělávat. Já vím, že bývalí majitelé na tom domě odvedli velký kus práce, jenže to tak úplně neodpovídá Bakerovic vkusu.“

Tohle se v oblasti s nejdražšími pozemky v San Diegu stávalo. Pozemek měl často větší cenu než dům, který na něm stál. I tak ale Taře připadalo škoda bourat tak krásný dům. Přesně proto občas pochybovala, jestli má práce, kterou dělá, vůbec nějaký smysl. Jakpak by mohla být spokojená, když dům, který s takovým úsilím pro klienty najde, srovná se zemí buldozer?

„Doufám, že jim všechno vyjde a budou tam šťastní,“ loučila se Tara. Nesměla si to tak brát. Tohle se jí přece už stalo snad stokrát.

Vrátila se do zasedačky a zvedla telefon zrovna ve chvíli, když se zase rozsvítil displej. Další hovor od Granta. Grant byl starý známý a také obchodní partner jejího bývalého manžela Johnathona. Občas s Grantem mluvívala, ale bylo divné, že jí volal už dvakrát během tak krátké doby.

„Grante, co se děje? Nevytočils moje číslo omylem?“

„Zaplať pánbůh, žes to konečně vzala.“ Grantův jindy klidný hluboký hlas zněl udýchaně a zoufale. Z toho koukal pořádný malér.

„Co se děje?“

„Johnathon měl nehodu. Je v centru v nemocnici. Jak rychle se sem dokážeš dostat?“

Taře se okamžitě sevřel žaludek a rozbušilo se jí srdce. Vyběhla do kanceláře a v rychlosti sbírala své věci. „Už jedu. Budu tam za dvacet minut, pokud se nedostanu do zácpy.“

„Taro, a hoď sebou. Je to zlé.“

Prudce se zarazila. „Je tohle nějaký vtip, který jste si na mě vy dva vymysleli?“

„Ne. Jasně, že ne. Dělej. Možná to nedá.“

Tara se rozběhla. „Co nedá? Co se stalo?“

„Nemám čas ti to vysvětlovat. Už musím. Prostě sem přijed.“ Grant zavěsil.

Tara seběhla ze schodů a sprintovala přes parkoviště ke svému Mercedesu. Polední červencové slunce nemilosrdně páliło. Zalovila v kabelce a vytáhla sluneční brýle. Zvedal se jí žaludek. Byli s Johnathonem rozvedení už sedm let, ale pořád ho měla ráda. Sice po jejich rozchodu zůstalo v jejím životě velké prázdno, ale jejich společný život byl skutečná jízda. Nedokázala si představit, že by jí ze života odešel nadobro. A měla pocit, že další životní ztrátu už snad ani neunese.

Tara zastavila před nemocnicí a vtrhla dovnitř k informačnímu pultu, aby zjistila, kde Johnathona najde. Prudce oddechovala a do nosu jí vnikl nemocniční pach. Dezinfekce. Nebyla to příjemná vůně. Připomnělo jí to tátovu smrt. A mamčinu. *Nemocnice už nikdy víc.* Nesnášela je.

Před výtahem byla fronta, a tak vyrazila do pátého patra po schodech. Dorazila nahoru udýchaná a propocená. Dezorientovaná. Než se stačila rozkoukat, někdo ji chytil za loket. Otočila se. Byl to Grant. Z pohledné tváře mu zmizela veškerá barva. Otevřel ústa, ale ještě než promluvil, Tara už věděla, co jí poví.

„Je mi to tak moc líto. Už ho nedokázali zachránit.“

Ne, ne, ne. To nemohla být pravda. Johnathon byl neporazitelný. Nemohl si přece jen tak jednou v úterý umřít bez jakéhokoliv varování. To nedávalo žádný smysl. „Co se, proboha, stalo? To už zase řídil jako blázen? Tisíckrát jsem mu říkala, že se jednou vybourá.“

Grant zavrtěl hlavou a sevřel si prsty kořen nosu. „Byla to úplně banální nehoda. Na rovné silnici. Jel ke golfovému hřišti. V sanitce byl prý ještě při vědomí, jenže ztratil příliš mnoho krve.“

Tara si zakryla ústa dlaní. Johnathon byl mrtvý. Hlava jí to nebrala. Nejen že byl na smrt příliš mladý, bylo mu pouhých čtyřicet jedna, ale navíc nesnášel golf. „Kde je?“

Grant kývl hlavou přes rameno. „Nechal jsem ho převézt do soukromého pokoje. Teď je u něho Miranda. Nechtěl jsem, aby se s ním loučila na jednotce intenzivní péče, nebo ještě hůř, v márnici.“

„Kdo ti to zavolal?“

„Miranda. Byla v klubu na golfovém hřišti, když se to stalo. Jela s ním do nemocnice.“

Miranda byla Johnathonova třetí manželka. S Tarou měly celkem příjemný vztah. Miranda byla velice úspěšná interiérová architektka a občas pracovala i pro Taru, když se chystal prodej nějakého domu. „To je hrůza. Vždyť se brali sotva před rokem.“

Grant uchopil Taru za ruku a odvedl ji do malé čekárny, kde se mohli posadit. „To ještě nevíš to nejhorší. Miranda je těhotná a Johnathon to nevěděl. Musela mu to říct v sanitce, když umíral. Mělo to být velké překvapení. Chtěla mu to říct dnes večer.“

Zalil ji hluboký smutek. Johnathon si už tak dlouho přál mít rodinu. Když s ním ještě Tara žila, bylo tohle téma zdroj problémů. Ona si přála počkat. Tehdy si myslela, že není kam spěchat. Měli před sebou přece celý život. „Ach, bože můj. Dítě. A on se toho nedožije.“

„Hrůza. Je to tak nefér.“

Tara měla pocit, že větší nespravedlnost snad už neexistuje. „Z rodiny jí zůstal jen bratr.“

„Bude potřebovat obrovskou podporu. A pomoc s tím maličkým.“

Taru bolelo srdce. Nijak zvlášť blízké si s Mirandou nebyly, ale Tara moc dobře věděla, jaké to je ocitnout se sama. Nemít se o koho opřít. „Moc ráda jí pomůžu. Cokoliv bude třeba.“

„Přestože jsi byla Johnathonova první žena?“

Tara empaticky přikývla. Na mysli jí vytanuly vzpomínky na jejich krátké bouřlivé manželství. Dny plné štěstí. Smutku. Bláznivé, nepochopitelné dny. „My jsme se k sobě nikdy nehodili. On chtěl mít hned děti. Já

chtěla pracovat na své kariéře. On chtěl od života všechno a hned, zatímco já si dělala plány na roky dopředu.“

„No, na to, že jste se k sobě nehodili, jste se ale zamilovali a vzali dost rychle.“ Grant si odkašlal. Nebylo to poprvé, kdy vyjádřil nesouhlas s tím, jak se Tara a Johnathon dali dohromady.

Tara poznala Johnathona a Granta ve stejný večer na večírku jejich společného známého před jedenácti lety. Tehdy s ní celý večer flirtoval Grant, a taky ji pozval na rande. Jenže hned další den musel odjet kvůli nějaké rodinné záležitosti a Johnathon toho okamžitě využil. Vrhł se na Taru jako dravec na kořist. Vždycky si říkala, že to byl osud. A Grant se tvářil, jako by mu to vlastně ani nevadilo. O přítelkyně nikdy neměl nouzi.

„Já vím. Ale to byl celý on. Všechno muselo jít ráz na ráz. Bylo to hloupé, a byli jsme příliš mladí, ale nelituju toho.“ Slyšela, jak se jí chvěje hlas. Začínalo jí to docházet. Johnathon, její první láska, už nebyl.

Grant ji pevně objal. „Není čeho litovat. Byl to skvělý chlap. Můj neuvěřitelný, nejlepší přítel.“

Tara položila hlavu Grantovi na rameno a po tváři jí steklo pár tichých slz. Nechtěla, aby ji někdo viděl plakat. Připadala si v takových chvílích slabá. Teď to ale bylo jiné. Tohle byl Grant. Jeden z jejích nejstarších a nejlepších přátel. Muž, do kterého byla kdysi den nebo dva zamilovaná, dokud se na scéně neobjevil jeho nejlepší přítel. „Byl jako lidské tornádo.“

„To tedy ano.“

„Co se teď stane se Sterling Enterprises?“ zeptala se Tara. Johnathon a Grant vybudovali developerskou firmu společně a přeměnili ji ve skutečné impérium. Úplně na začátku s nimi pracovala i Tara. Myslela si, že patří do týmu, jenže Johnathon po čase dospěl k názoru, že není dobré, aby coby manželé pracovali společně. Přiměl ji, aby se začala věnovat prodeji nemovitostí, ne jejich výstavbě. A ona se do toho pustila, protože ho milovala a on přece vždycky věděl, co dělá.

„Firma bude v pohodě.“ Ještě pořád se ke Grantovi tiskla. Neměla chuť vymanit se z jeho vůně ani z jeho objetí. Být v jeho náruči bylo jako cítit se zabalená do měkké přikrývky za chladného podzimního dne. Díky tomu přestala vnímat dokonce i nemocniční prostředí.

„Existuje plán, že se mám v takovém případě stát generálním ředitelem. Jen jsem si myslel, že na to nikdy nedojde.“ Grant Taru konejšivě hladil po zádech. „Budu muset něco ještě domluvit s Mirandou, protože se určitě stane majoritním vlastníkem, ale myslím, že mi vedení ráda přenechá. Má svoje vlastní podnikání a teď i dítě na cestě. Nemyslím, že by měla důvod něco měnit.“

Tara se narovнала a Grant ji uchopil za ruku. „Zaměstnancům to budeš muset oznámit ty. A rychle. Než na to přijdou média,“ řekla mu.

Přikývl a nepouštěl její ruku ze sevření. „A bude třeba zorganizovat pohřeb.“

Bylo to tak smutné. „Na Mirandu toho teď bude hodně. Moc ráda jí pomůžu. Co bych ještě mohla udělat?“

„Někdo bude muset zavolat Astrid. Mám dojem, že by bylo dobré si začít psát seznam, co je třeba udělat.“

„No jistě.“ Astrid byla Johnathonova druhá žena. Byla norská supermodelka, a Tara ji moc ráda neměla. Johnathon si ji vzal jen pár měsíců po rozvodu s Tarou, a Tara si vždycky říkala, jestlipak s ní už chodil, když byli ještě spolu. I přes to se s Astrid dokázala spřátelit. Vyjít s každým bylo součástí její práce. „Zavolám jí já. Ty už toho máš i tak dost.“

„Díky, Taro. Moc si toho vážím. Určitě budeš v pohodě?“ Pozorně ji sledoval tmavě hnědýma očima. Byla v nich upřímnost a soucit, jako vždycky. Grant měl dobré srdce.

Naprosto iracionální část Tařina mozku se toužila v těch očích ztratit. Tam, v jejich hloubce, by se jí nic nemohlo stát. „Budu. Znáš mě. Nějak to všechno zvládneme. Slibuju.“ Naklonila se k němu a vtiskla mu polibek

na spánek. Vyvolalo to v ní vzpomínky na ten večer, kdy se před léty poznali.

Tara zavřela oči a vychutnávala si jeho dotek. Bylo to už tak dávno, kdy se k ní nějaký muž choval s takovou něhou. Užívala si to ovšem pouhou chvíličku. Realita se znovu ozvala.

„Maxi,“ promluvil Grant.

Tara prudce otevřela oči. Do čekárny vešel Johnathonův dlouholetý právník Maxwell Hughes. Byl to respekt budící muž, vysoký a hubený, s hřívou černých vlasů, napomádovaných a sčesaných nazad. Vypadal jako záporný hrdina ze špiónských filmů.

„Musíme si promluvit,“ pronesl Max chladně. „Je tu někde místo, kde bychom měli soukromí?“ Vrhla krátký významný pohled na Taru, jako by tu překážela.

„Asi bych už měla jít.“ Tara vstala. Byla už tak dost utrápená na to, aby musela trávit čas ještě v Maxově společnosti. Během rozvodu s Johnathonem k ní byl neskutečně tvrdý. „Pochybuju, že by mě teď Miranda chtěla vidět nebo se mnou mluvit.“

„Maxi, dej mi minutku.“ Grant odvedl Taru k výtahům. „Moc mě to mrzí. Ten chlap nemá kouska citu v těle.“

„To mi povídej. Co myslíš, že chce? Copak je teď vhodná chvíle něco probírat?“

DRUHÁ KAPITOLA

Naposledy byl Grant v kostele v kalifornském Point Loma, když šel Johnathonovi a Mirandě za svědka. Z místa byl nádherný výhled na skalnaté pobřeží a temně modrý Tichý oceán.

Teď, ani ne rok poté, se tu Grant ocitl znovu, aby se se svým nejlepším přítelem navždy rozloučil.

Grant se na svém místě v první řadě zavrtěl a poplácal Mirandu po ruce, i když ta to snad ani nevnímala. Celé tři dny dělal, co mohl, aby ji aspoň trochu utěšil. Staral se o ni už od chvíle, kdy mu zavolala a sdělila mu, že Johnathon utrpěl čelní srážku v autě. Tehdy byl Grant přesvědčený, že to Johnathon zvládne. Johnathon totiž dokázal přežít snad úplně všechno. V podnikání začínal od nuly a vypracoval se na milionáře. Ze všech problémů vždycky dokázal najít cestu ven.

Jenže tentokrát mu to nevyšlo. Grant dorazil do nemocnice San Diego Memorial a na rozloučení s přítelem už mu zbývalo jen několik vteřin. Žalem zoufalá Miranda seděla u manželovy smrtelné postele a prosila ho, ať neodchází. *Teď nesmíš odejít. Jsem těhotná.* Na cestě bylo dítě, které nikdy nepozná tátu. A rozpoutala se série událostí, na které teď Grant nechtěl raději ani pomyslet. Po rozhovoru s Maxem, Johnathonovým právníkem, se Grant dozvěděl, že coby nový generální ředitel Sterling Enterprises bude muset jednat se všemi třemi Sterlingovými manželkami. Ony zatím nic netušily a Max navrhl, aby počkali pár dní po pohřbu, než na ně tu bombu hodí.